

Rezolutīvā daļa:

- 1) apelācijas sūdzību noraidīt;
- 2) Luigi Marcuccio sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

(¹) OV C 355, 17.11.2012.

Tiesas (desmitā palāta) 2013. gada 14. marta rīkojums (Tribunale di Tivoli (Itālija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Claudio Loreti, Maria Vallerotonda, Attilio Vallerotonda, Virginia Chellini/Comune di Zagarolo

(Lieta C-555/12) (¹)

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Eiropas Savienības Pamattiesību harta — Savienības tiesību īstenošana — Neesamība — Acīmredzama Tiesas kompetences neesamība)

(2013/C 129/11)

Tiesvedības valoda — itāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunale di Tivoli

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāji: Claudio Loreti, Maria Vallerotonda, Attilio Vallerotonda un Virginia Chellini

Atbildētāja: Comune di Zagarolo

Priekšmets

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Tribunale di Tivoli — Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta 3. punkta, kā arī Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 6. panta, kas aplūkoti kopā ar LES 6. pantu un Pamattiesību hartas 52. panta 3. punktu, interpretācija — Valsts tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēta kompetences sadale starp civillietu tiesām un administratīvajām tiesām, kas ir pamatota ar subjektīvo tiesību un leģitīmo interešu nošķiršanu — Minēto jēdzienu viennozīmīga nošķiruma neesamība

Rezolutīvā daļa:

Eiropas Savienības Tiesa acīmredzami nav kompetenta atbildēt uz Tribunale di Tivoli (Itālija) uzdotajiem jautājumiem.

(¹) OV C 32, 2.2.2013.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2012. gada 12. decembra spriedumu lietā T-332/09 Electrabel/Komisija 2013. gada 21. februārī iesniedza Electrabel SA

(Lieta C-84/13 P)

(2013/C 129/12)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Electrabel SA (pārstāvji — M. Pittie un P. Honoré, avocats)

Otra lietas dalībiece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atzīt apelācijas sūdzību par pieņemamu un pamatotu;
- līdz ar to atcelt apstrīdēto spriedumu, ciktāl ar to Electrabel piespriests maksāt naudas sodu EUR 20 miljonu apmērā;
- līdz ar to:
 - vai nu nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai jauna nolēmuma pieņemšanai,
 - vai taisīt galīgo spriedumu, apmierinot apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumus pirmajā instancē un atceļot apstrīdēto lēmumu, ciktāl ar to Electrabel uzlikts naudas sods EUR 20 miljonu apmērā, vai ievērojami samazinot minētā naudas soda summu;
- piespriest Eiropas Komisijas atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēja, pamatojot savu apelācijas sūdzību par spriedumu, ar kuru Vispārējā tiesa apstiprināja Komisijas 2009. gada 10. jūnija lēmumu, ar kuru prasītājam uzlikts naudas sods par Regulas (EEK) Nr. 4064/89 (¹) par uzņēmumu koncentrācijas kontroli 7. panta pārkāpumu.

Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja Vispārējai tiesai pārmēt, ka tā esot pārkāpusi iepriekš minētās regulas 14. panta 3. punktu, uzskatīdama norādīto pārkāpuma "ilgumu" par faktoru naudas soda noteikšanā, lai gan šajā pantā paredzēts, ka naudas soda apmērs jānosaka, ņemot vērā vienīgi pārkāpuma "raksturu" un "smagumu".

Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa nav ievērojusi likuma atpakaļejoša spēkā aizlieguma principu, piemērodama Regulas (EK) Nr. 139/2004 (²) tiesību normas koncentrācijai, kas veikta pirms tās spēkā stāšanās un uz kuru tādejādi attiecas Regulas (EEK) Nr. 4064/89 tiesību normas.

Visbeidzot, apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, kā arī pretrunu pamatojumā, *Electrabel* pārmesto pārkāpumu kvalificēdama kā turpinātu pārkāpumu, lai arī tas bija tūlītējs pārkāpums.

(¹) Padomes 1989. gada 21. decembra Regula (EEK) Nr. 4064/89 par uzņēmumu koncentrācijas kontroli (OV L 395, 1. lpp.).

(²) Padomes 2004. gada 20. janvāra Regula (EK) Nr. 139/2004 par kontroli pār uzņēmumu koncentrāciju (OV L 24, 1. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (ceturtā palāta) 2012. gada 12. decembra rīkojumu lietā T-260/00 *Cooperativa San Marco fra Lavoratori della Piccola Pesca* — *Burano Soc. coop. rl u.c./Eiropas Komisija 2013. gada 26. februārī iesniedza *Cooperativa tra i Lavoratori della Piccola Pesca di Pellestrina Soc. coop. rl u.c.**

(Lieta C-94/13 P)

(2013/C 129/13)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēji: *Cooperativa tra i Lavoratori della Piccola Pesca di Pellestrina Soc. coop. rl u.c.* (pārstāvji — A. Vianello, A. Bortoluzzi un A. Veronese, advokāti)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Komisija, Itālijas Republika, *Cooperativa Pescatori di San Pietro in Volta Soc. coop. Rl u.c.*

Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi:

— atcelt un/vai pārformulēt pārsūdzēto rīkojumu, kā arī piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savas apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēji ir norādījuši uz kļūdām tiesību piemērošanā, piemērojot principus, ko Tiesa ir noteikusi spriedumā lietā “*Comitato Venezia vuole vivere*”, pirmkārt, saistībā ar pienākumu pamatot valsts atbalsta jomā pieņemtos Komisijas lēmumus un, otrkārt, saistībā ar pierādīšanas pienākuma sadalījumu, ņemot vērā LESD 107. panta 1. punktā paredzētos nosacījumus.

Rīkojumā, kas ir šīs apelācijas sūdzības priekšmets, Vispārējā tiesa neesot ievērojusi Tiesas 2011. gada 9. jūnija spriedumā lietā “*Comitato Venezia vuole vivere*” nospiesto, kurā ir noteikts, ka jau pašā Komisijas lēmumā “ir jābūt visiem būtiskajiem elementiem, lai valsts iestādes to varētu izpildīt”. Kaut arī attiecīgajā lēmumā nebija ietverti visi būtiskie elementi, lai valsts iestādes varētu to izpildīt, Vispārējā tiesa neesot konstatējusi nekādus pārkāpumus saistībā ar metodi, kuru Komisija bija izmantojusi apstrīdētajā lēmumā, kas ir uzskatāms par kļūdu tiesību piemērošanā.

Ņemot vērā Tiesas spriedumā lietā “*Comitato Venezia vuole vivere*” noteiktos principus, veicot atgūšanu, dalībvalstij — un nevis konkrētajam atbalsta saņēmējam — katrā konkrētajā gadījumā ir jāpierāda LESD 107. panta 1. punktā paredzēto nosacījumu izpilde. Tomēr šajā lietā Komisija apstrīdētajā lēmumā nav precizējusi šādas pārbaudes “kārtību”; līdz ar to, tā kā tās rīcībā nebija būtisko elementu, lai saistībā ar atgūšanu pierādītu, ka piešķirtās priekšrocības attiecībā uz atbalsta saņēmējiem ir uzskatāmas par valsts atbalstu, Itālijas Republika — ar 2012. gada 24. decembra Likumu Nr. 228 (1. panta 351. un nākamie punkti) — esot nolēmusi pārnest pierādīšanas pienākumu, kas ir pretrunā Kopienų judikatūrā noteiktajam. Kā norādījis Itālijas likumdevējs, nevis valstij, bet gan katram uzņēmumam, kurš ir saņēmis atbrīvojuma no sociālā nodrošinājuma maksājumiem veidā piešķirto atbalstu, ir jāpierāda, ka attiecīgās priekšrocības nav izkropļojušas konkurenci, nedz arī ir ietekmējušas Kopienų iekšējo tirdzniecību; pretējā gadījumā tiek pieņemts, ka piešķirtā priekšrocība var izkropļot konkurenci un ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm. Viss iepriekš minētais acīmredzami esot pretrunā spriedumā lietā “*Comitato Venezia vuole vivere*” Tiesas noteiktajiem principiem.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (ceturtā palāta) 2012. gada 12. decembra rīkojumu lietā T-261/00 *Sacaim SpA u.c./Eiropas Komisija 2013. gada 26. februārī iesniedza *Alfier Costruzioni Srl u.c.**

(Lieta C-95/13 P)

(2013/C 129/14)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēji: *Alfier Costruzioni Srl u.c.* (pārstāvji — A. Vianello, A. Bortoluzzi un A. Veronese, advokāti)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Komisija, Itālijas Republika, *Sacaim SpA u.c.*

Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi:

— atcelt un/vai pārformulēt pārsūdzēto rīkojumu, kā arī piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savas apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēji ir norādījuši uz kļūdām tiesību piemērošanā, piemērojot principus, ko Tiesa ir noteikusi spriedumā lietā “*Comitato Venezia vuole vivere*”, pirmkārt, saistībā ar pienākumu pamatot valsts atbalsta jomā pieņemtos Komisijas lēmumus un, otrkārt, saistībā ar pierādīšanas pienākuma sadalījumu, ņemot vērā LESD 107. panta 1. punktā paredzētos nosacījumus.